

Kazimierz Dąbrowski – urodzony 1 września 1902 w majątku Klarów k. Milejowa (woj. Lubelskie) – zm. 26 listopada 1980 r. w Aninie k./ Warszawy / Centrum Kardiologiczne / pochowany w Zagórzcu k. Warszawy w lesie obok Zameczku, należącego dziś do Sanatorium Neuropsychiatrii Dzieci i Młodzieży

Kazimierz Dąbrowski, program z zakresu szkoły podstawowej opanował w rodzinnym domu, na dalszą naukę został skierowany do Lublina, gdzie uczył się z ciągłym poczuciem straty czasu i opóźnienia w nauce, które stale mu towarzyszyło w późniejszych latach. Chciał je nadrobić, aby skompensować emocjonalnie i intelektualnie śmierć starszego brata i młodszej siostry. Najpierw pragnie zostać dziennikarzem i pisarzem, a potem zostaje psychoterapeutą i lekarzem.

1923 – uzyskuje maturę w – Gimnazjum Męskim im. Stefana Batorego w Lublinie (tzw. Szkoła Lubelska), jako uczeń pełnił funkcję redaktora kwartalnika „W przyszłość”, a także działał w organizacjach młodzieżowych PET i ZET.; tu uczył go języka francuskiego – estetyk, filozof, przyszły znany fenomenolog – Roman W. Ingarden (1893-1970).

1921 -1923 – uczeń i student – Uniwersytet Lubelski (od 1928 – KUL) Wydział Nauk Humanistycznych – polonistyka – studiuje, będąc równocześnie uczniem; po przedstawieniu świadectwa maturalnego uzyskuje zaliczenie 2 lat studiów na UL; tu dostaje wsparcie od znawcy historii i języka greckiego Henryka Jakubanisa (1878-1949).

1924 – 1926 – student – Uniwersytet Poznański im. Adama Mickiewicza / Wydział Filozoficzny – psychologia i polonistyka/; zostaje przyjęty na drugi rok studiów filozoficznych / psychologia / tu spotyka psychologa Stefana Błachowskiego (1889-1962), późniejszego promotora rozprawy doktorskiej, a także socjologa i filozofa Floriana Znanieckiego (1882-1958), u którego studiował jego brat Stefan, pedagoga – Bogdana Nawroczyńskiego, filozofów – Czesława Znamierowskiego (1888-1967) i Adama Żółtowskiego. W 1926 r. kończy studia i wyjeżdża do Warszawy, gdzie zapisuje się na Wydział Lekarski UW.

1926 – 1929 – student – Uniwersytet Warszawski im. J. Piłsudskiego / Wydział Lekarski / ; tu spotyka Edwarda Lotha (anatora) i Jana Mazurkiewicza (psychiatrę), którzy mają wpływ na jego zainteresowania badawcze i naukowe.

1928 – laureat konkursu – na stypendium Funduszu Kultury Narodowej, dzięki czemu wyjeżdża na studia do Genewy (Szwajcaria) w zakresie medycyny, psychologii i pedagogiki.

1928 – 1929 – student – Université de Geneve – Szwajcaria / Faculte de Medicine/

1929 – 1931– studia podyplomowe – Institut J. J. Rousseau w Genewie / Ecole de Sciences de l'Education / – Attestation w zakresie pedagogiki i psychologii eksperymentalnej. Tu spotyka Eduarda Claparede`a (1873-1940) i jego asystenta Jean Piageta (1878-1965), a także Pierre Boveta (1878-1965).

Doktorat z medycyny.

Genewa – 1929 broni doktoratu z medycyny na temat psychologicznych przyczyn samobójstwa – These presente a la Faculte de Medicine de l' Universite de Geneve pour l' obtention du Grade de Docteur en Medicine par Casimir Dombrowski / Pologne/. Universite de Geneve-Faculte de Medicine Legale. Professeur. Francois Naville. Geneve. Imprimerie du Commerce, Boulevard Carl-Vogt, 79. Geneve 1929. These N-1303. Diplome de Docteur en Medicine, na podstawie certyfikatu Faculte de Medicine i rozprawy: „Les conditions psychologique du suicide”, promotorem jest Francois Naville (1883-1968), prof. Universite de Geneve. (późniejszy niezależny członek Komisji ds. Zbrodni Katyńskiej, uczestnik badania przyczyny zbiorowego mordu na przedstawicielach polskiej elity narodowej na rozkaz Stalina).

1929 – publikuje – „Les conditions psychologiques du suicide”. Imprimerie du Commerce, Geneve 1929, pp. 88. Spis treści – I. Avant- propos. II. Causes predisposantes generales. II.1. Facteurs biologiques: rac, heredite, sexe, age. II.2. Facteurs comiques: climat, saisons, facteurs meteorologiques. II.3. Facteurs sociaux: epoque historique, milieu social, conditions de travail, etat familial, etat moral et materiel, religion. III.Causes predisposantes indywiduelles. Moindre valeur organique et psychique/ Minderwertigkeit/ . A) Organique: 1) Fabile developpement organique general. 2) Astenie. 3) Irregularite du developement/ petitesse de la taille/. 4) Defauts de: l'audition, vision, prononciation, etc. 5) Petitesse de l'aorte, de circulus arteriosus Willis. 6) Faible differenciation des organes sexuels. B) Psychiques: 1) Surexcitabilite, fagitabilite. 2) Sugestibilite. 3) Timidite. 4) Faible difference de l' instinct sexuel sans bases organiques. 5) Homosexualisme.6) Onanisme. (IV) Causes determinantes: Definies: 1) Folie, melancolie, manie, psychose, anxieuse, 2) alcool, morphine, cocaine. 3) Sensibilite, maladies incurables. 4) Fassions: chagrins, deception, misere, amour, jalousie, colere, jeu, inconduite, remords. 5) Conflit avec l'honneur, politique, finances, poursuite par la police. C) Hypothesiques: 1) Inquietude, consternation du reel. 2) Le desir de la solu, metaphysique de l'amour. 3) Litterature affectiv, sensualiste, psychoanalytique. 4) Pessimisme, nihilisme, scepticisme /desharmonie entre l'idealisme et l'experience/ 5) Spiritisme. 6) Rice d` attirance de la mort. (V) Suicide couple. (VI) Suicide chez enfants. (VII) Suicide repete. (VIII) Prophylaxie.].

1929 – otrzymuje certyfikat z pedagogiki Uniwersytetu w Genewie – Fakultet Humanistyczny (Faculty of Letters).

1929 (XII) – 1930 (III) – pracuje jako lekarz i badacz – Szpital Dziecięcy – w Wiedniu – Hospitant an der 3 medizinischen Abteilung des Allgemeinen Krankenhauses in Wien tätig Herr Dr KD. Hat in dieser Zeit sich mit grossen Fleiss und Gewissenhaftigkeit mit der Diagnostik und Therapie innerer Krankheiten und deren Nachbardisciplinen beschaffung sich auch mit viel Eifer in allen einschlagigen Laboratoriums arbeiten ausgebildet. Sein Benchmen den Kranken gegen etc.- prof. Herman Schlesinger, Allgemeine Krankenhaus, Wien.

1930 – realizuje specjalizację – w zakresie psychologii stosowanej/ Universite de France / Ecole Pratique des Hautes Etudes/ Psychologie Applique – KD – a travaille a mon laboratoire de L'Institut de Prophylaxie Mentale du 1-er mai au 1-er juillet 1930 et qu'il a commence une etude sur le „Diagnostic differential des differentes formes de nevrosite infantile” a l'aide de la methode de la psychologie experimentale – Directeur d'Etudes J.M. Lahy, Paris 18 juillet 1930.

1930 – realizuje specjalizację – w zakresie neuropsychiatrii, staże kliniczne – 1) Francja, Paryż – Klinika Neuropsychiatrii Dziecięcej – prof. Claude, 2) Austria, Wiedeń – Klinika Neuropsychiatrii Dziecięcej – prof. Lazar.

1930 – Boston /USA – studia podyplomowe w zakresie neuropsychiatrii (prof. C. Macfie Campbell, prof. Healy).

Doktorat z psychologii.

Poznań 1931- broni doktoratu psychologii – Uniwersytet Poznański / Wydział Filozoficzny – doktorat w zakresie psychologii na podstawie rozprawy „Psychologiczne podstawy samodręczenia (automutylacji)”, promotor prof. Stefan Błachowski. 1934 – publikuje rozprawę doktorską z psychologii „Podstawy psychologiczne samodręczenia /automutylacji”. Warszawa 1934, Lekarskie Towarzystwo Wydawnicze „Przyszłość”. ss. 96.] spis treści : 1) Wstęp. 2) automutylacja/ samodręczenie w stanach nadpobudliwości psychoruchowej. 3) Automutylacja w psychoneurwicach o ostrym przebiegu. 4) Automutylacja na tle aktoństwa neuropatycznego i hysterii. 5) automutylacja na podłożu poczucie niższości i winy oraz potrzeby zaznaczenia się. 6) automutylacja w stanach: nadpobudliwości uczuciowej i braku równowagi psychicznej /instabilite/. 7) Ascetyzm. 8) Samobójstwo w związku z automutylacją. 9) Automutylacja Michała Anioła, Dostojewskiego i Weiningera. 10) Automutylacja i heteromutylacja. 11) Sadyzm i masochizm w stosunku do automutylacji i heteromutylacji. 12) Wnioski wychowawczo-lecznicze. 13) Wartości kulturalne związane z samodręceniem. 14) Bibliografia].

1931- nostryfikuje dyplom z medycyny na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu.

1931 – organizuje i kieruje jako lekarz psychiatra poradnią dla dzieci nerwowych, zagrożonych moralnie i upośledzonych umysłowo na Grochowie / Dzielnica Warszawy/, gdzie pracuje jako psychoterapeuta; publikuje z tego okresu studia przypadków.

1931 – studiuje psychiatrię dziecięcą w klinice Dr Georga Heuera (1884-1977)

1931 – 1933 wykłada psychologię i psychopatologię w Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie

1932 – pracuje jako lekarz neuropsychiatra – w Szpitalu Miejskim w Warszawie na ul. Złotej / tu organizuje Oddział Neuropsychiatrii Dziecięcej.

1932- 1934 – otrzymuje powtórnie stypendium Funduszu Kultury Narodowej – otrzymuje 2 letnie stypendium na odbycie studiów badawczych we Wiedniu – przebywa tu 8 miesięcy/ i w Paryżu – przebywa 4 miesiące/.

Wiedeń – odbywa staż w zakresie neurologii u prof. Otto Mahrburga, i w zakresie interny u prof. Williama Schlesingera, nawiązuje kontakty z prof. Karlem Buehlerem w zakresie psychologii. Pracuje jako lekarz w szpitalu na oddziale neuropsychiatrii dziecięcej ,

1933 – publikuje – „O znaczeniu wieku w klinice i patologii parkinsonizmu pośpiączkowego „Neurologia Polska 1933 nr 1.

1933 – publikuje: „O wpływie otoczenia na powstawanie i rozwój niektórych form nerwowości u dzieci, „Szkoła Specjalna”, 1933.

1933 – publikuje – „Higiena psychiczna zagranicą i u nas. Jej najbliższe potrzeby i próby ich realizacji”. Nakładem Ministerstwa Opieki Społecznej, Warszawa 1933

1934 – publikuje – „Zur Klinik und Pathologie der senilen Paranoia, „Jahrbucher fuer Psychiatrie und Neurologie”. Sonderabdruck aus Heft 3/4. Band 47, Verlag von Julius Springer in Wien. 1934

Paryż – 1934 – realizuje staż naukowy -Klinika Neuropsychiatrii Dziecięcej (prof. Jean Lahy); słuchacz wykładów Pierre Janeta z psychiatrii klinicznej i psychopatologii

1934 – publikuje – „Zapobieganie zaburzeniom psychicznym dzieci i młodzieży. „Zdrowie Publiczne”, 1934, nr 4.

Wiedeń – 1934 – szkoli się w zakresie aktywnej psychoanalizy– analiza szkoleniowa (Lehranalyse) dr Ernst Bien, w: Institut fuer Aktive Psychoanalyse w Wiedniu – (Dr Wilhelm Stekel – Spezialarzt fuer Psychotherapie und Nervenleiden: Zeugnis) – Doz. KD – erlernte die theoretischen und metodologischen Grundprinzipien der aktiven Psychoanalyse. Wir betrachten Herrn Doz. Dąbrowski fuer ausserordentlich Seine eigengen grossen Erfahrungen auf dem Gebiet der Psychopathologie des Kindes ermöglichten es ihm, in relativ kurzer Zeit in die Kompliziersten psychoanalytischen Tatbestande mit viel Intuition einzudringen.geeinget. Psychoanalyse im Sinne der aktiven Methode zu betraiben.

Wiedeń – 1934 – poznaje na wykładach Ludwiga Wittgensteina.

Boston -1934 – stypendysta Fundacji Rockefellera – studia w Harvard University / School of Public Health / – Certyfikat: KD – has done years work in the School of Public Health in the field of Mental Hygiene and das made a system, – Boston 17 Massachussetts, june 18, 1934. połączone z praktyką kliniczną w szpitalu psychiatrycznym prof. C. Macfie Campbella i prof. Williama Healy`ego. A także staż w Uniwersytecie Johna Hopkinsa, w klinice prof. Adolfa Mayera, twórcy ruchu higieny psychicznej w USA.

PRIVAT_DOZENT – Genewa 1934 – Universite de Geneve / Faculte des Siences – KD – vous nomme Privat-Docent pour la psychopathologie infantile – Dr Eduard Claparede, prof. a l'Universite de Geneve – 23 julliet 1934. zakres pracy – le diagnostique des differents formes de la nevrosite infantile a l'aide des methodes de la psychologie experimentale.

1935 – współzałożyciel i sekretarz Polskiej Ligi Higieny Psychiczej, a także wykładowca psychologii i psychiatrii dziecięcej w Wolnej Wszechnicy Polskiej; naucza filozofii w kilku gimnazjach warszawskich.

1935 – publikuje – „Nerwowość dzieci i młodzieży”, nakładem „Naszej Księgarni” Sp. Akc. Związku Nauczycielstwa Polskiego, Warszawa 1935.

1935 – publikuje „Behawioryzm za granicą i u nas”, nakładem miesięcznika „Lekarz Polski, Warszawa 1935

1935 – 1949 – organizator i dyrektor Instytutu Higieny Psychiczej w Warszawie finansowany ze środków Fundacji Rockefellera i Ministerstwa Opieki Społecznej /w 1938 roku powstają filie IHP w Cieszynie, Gdyni, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Stanisławowie i w Wilnie/, inspektorem tych placówek zostaje dr Ludwik Goryński / ; próby powołania Wyższej Szkoły Higieny Psychiczej napotykają na opór władz administracyjnych.

1936 – wygłasza referat pt. L'Institut d'Hygiene Mentale de Varsovie et son programme de travail” – na posiedzeniu Stałego Komitetu Międzynarodowego Biura Higieny Publicznej, Paryż, maj 1936 ,(Office International d'Hygiene Publique, 195 Boulevard Saint-Germain, 1936)

1937 – współzałożyciel Towarzystwa Kultury Moralnej w Warszawie.

1937 – Publikuje: – Psychological Bases of Self-Mutilation, published, as a separate, „Genetic Psychology Monographs, 1937, nr 19, p.1-104. Wstęp – prof. dr. C. Macfie Campbella / stała się główną pracą przewodu habilitacyjnego w roku 1948 we Wrocławiu.

1937 – wygłasza referat pt. – Le`Hygiene Mentale, Essai de definition et delimitations des domaines voisins. – na II Międzynarodowym Kongresie Higieny Psychiczej (Paryż 19-23 juillet 1937)

1937-1938 – student i wykładowca Uniwersytet Warszawski im. Józefa Piłsudskiego/ Wydział Teologii Katolickiej- studia teologiczne i wykłady zlecone z higieny psychicznej.

1938 – publikuje: „Higiena psychiczna / treść i zakres, zadania, stosunek do innych nauk/, „Biuletyn Instytutu Higieny Psychiczej”, Warszawa 1938 nr 1.

1938 – publikuje: „Uwagi o psychosocjalnych warunkach powstawania i rozwoju hiperkinez funkcjonalnych oraz tików, „Biuletyn Instytutu Higieny Psychiczej”, Warszawa 1938 nr 2

1938 – publikuje: „Typy wzmożonej pobudliwości psychicznej”, „Biuletyn Instytutu Higieny Psychicznej” Warszawa 1938, nr 3-4.

1938 – publikuje: „Higiena psychiczna w Polsce”, Biuletyn Instytutu Higieny Psychicznej”, Warszawa 1938, nr 3-4.

1942 – 1945 Instytut Higieny Psychicznej w Warszawie, na skutek zajęcia budynków przez niemieckich okupantów, działa po części w Zagórzu pod Warszawą; w ramach stworzonego tam Studium Higieny Psychicznej, któremu władze podziemne Polski, nadały status akademicki/ Wyższej Szkoły Higieny Psychicznej (pracowali w nim, prof. Sergiusz Hessen, doc. Adam Falkowski, dr Maria Grzywak-Kaczyńska, dr Piotr Radło, dr Adam Kunicki i inni).

Przed wybuchem II wojny światowej w 1939 i czasie trwającej do 1945 roku okupacji niemieckiej, K. Dąbrowski wraz z grupą przyjaciół przystępuje do realizacji projektu budowy kompleksu budynków klinicznych, szpitalnych, naukowych na zakupionych wcześniej przez Koło Przyjaciół IHP terenach posiadłości w Zagórzu k. Warszawy – dla przyszłych potrzeb higieny psychicznej w Polsce. A zwłaszcza dla zbudowania sanatorium dla dzieci nerwicowych; Fundatorami byli Członkowie Koła Przyjaciół Instytutu Higieny Psychicznej, które dokonuje zakupu terenów pod budowę (wśród fundatorów znajduje się między innymi młodszy brat mgr Stefan Dąbrowski (socjolog) i jego żona dr Irena Gumowska (znana po wojnie autorka książek dotyczących ziołolecznictwa).

1946 -1948 – wykłady zlecone – Uniwersytet Warszawski / Wydział Teologii Katolickiej / w roku akad. 1946/1947 i 1947/1948.

1948 – wyjazd studia i staż w Klinikach New Yorku i Chicago w USA – w zakresie neuropsychiatrii dziecięcej. Po powrocie K. Dąbrowski próbuje odtworzyć działalność naukową i kliniczną Instytutu Higieny Psychicznej, w czym ma pomóc habilitacja przeprowadzona na Uniwersytecie we Wrocławiu.

Habilitacja – Wrocław 1948 /1956

Procedura habilitacyjna: 1) Rada Wydziału Lekarskiego Uniwersytety i Politechniki we Wrocławiu w dniu 8.01.1948, w składzie przewodniczący Prof. dr Kowarzyk, z-ca przewodniczącego Prof. dr Marciniak + 16 profesorów i 1 Docent, wybrała Komisję habilitacyjną dr K. Dąbrowskiego, w składzie: profesorowie – 1) Demianowski, 2) Kowarzyk, 3) Hirszfelkowa, 4) Szczeklik, 5) Albert.

Posiedzenie Komisji w sprawie dopuszczenia do dalszego etapu przewodu habilitacyjnego dr K. Dąbrowskiego odbyło się 19.01.1948 (na tym i na następnych posiedzeniach Komisji nie było Prof. Hirszfelkowej); na posiedzeniu Komisji 24.02.1948, po wysłuchaniu referatów prof. Demianowskiego, i prof. Popielskiego postanowiono odbyć posiedzenie celem zapoznania innych członków Komisji z materiałem dotyczącym dorobku naukowego dr K. Dąbrowskiego; dnia 13.03.1948 – odbyło się posiedzenie Komisji dla oceny działalności

naukowej i pracy habilitacyjnej dr K. Dąbrowskiego, przewodniczył prof. Kowarzyk (dziekan) – referaty pisemne oceniające pozytywnie dorobek przedstawili profesorowie: Demianowski, Popielski i Szczeklik, uczestniczył prof. Albert. PO zapoznaniu się z opiniami Komisja postanowiła nadać dalszy bieg procedurze habilitacyjnej.

W dniu 18.03. 1948 Rada Wydziału Lekarskiego U i P we Wrocławiu postanowiła dopuścić dr K. Dąbrowskiego do kolokwium habilitacyjnego, w głosowaniu tajnym oddano 15 ważnych głosów – 13 na tak, – 1 biała kartka i 1 – na nie. Dnia 18.06. 1948 dr K. Dąbrowski zgłosił na piśmie 3 tematy do wykładu habilitacyjnego:

- 1) Pojęcie zdrowia psychicznego.
- 2) Struktura psychopatii.
- 3) Podstawowe formy nerwowości dziecięcej.

Dnia 19.06.1948 Rada Wydziału Lekarskiego odbyła posiedzenie na którym przeprowadzono kolokwium, na którym postawiono następujące pytania: 1) prof. dr Demianowski – 1) Podstawy psychologiczne samodręczenia, 2) Schizofrenia dziecięca a dementia infantilis – Heileri, 3) Uwagi do tezy Jacksona; 2) prof. dr Popielski – 1) W związku z pracami kandydata nad samobójstwami, samookaleczeniami, jakie zdanie ma kandydat o samobójstwach połączonych z okrucieństwem, zadawanych sobie samookaleczeń (np. rozplatanie brzucha przez „harakiri”); 3) prof. dr H. Kowarzyk – 1) Czy Pan Doktor zetknął się metodą elektroencefalografii i jakie ta metoda może mieć zastosowanie w psychiatrii? 2) Czy Pan zna metodę Drochowskiego i jakie są różnice między jego metodą a metodami amerykańskimi? 4) prof. dr Hirszfildowa – 1) Od jakiego wieku stosuje się u dzieci elektrowstrząsy i dlaczego nie wcześniej?. Dziekan zarządza dyskusję nad tym colloquium. Prof dr A. Demianowski składa wniosek o przyjęcie colloquium za wystarczające – w tajnym głosowaniu oddano 17 głosów ważnych – 17 na tak.

Rada wydziału uchwaliła jednogłośnie aby dopuścić kandydata do dalszego aktu przewodu habilitacyjnego. Prof. dr Grabowski składa wniosek, aby Rada Wydziału uchwaliła zwolnić kandydata od wykładu habilitacyjnego, gdyż na podstawie dotychczasowej działalności, jak i przebiegu dyskusji habilitacyjnej, kandydat wykazał swe walory jako wykładowca i umiejętność jasnego ujmowania i przedstawiania przedmiotu – Rada Wydziału uchwaliła jednogłośnie zwolnienie kandydata od wykładu habilitacyjnego. Dziekan zarządza głosowanie nad całością przewodu habilitacyjnego. Na tym głosowaniu oddano 16 głosów- w tym – 16 na tak. „Rada Wydziału uchwaliła jednogłośnie udzielić p. Dr Dąbrowskiemu veniam legendi z zakresu psychiatrii”. Na tym Rada Wydziału Lekarskiego zakończyła posiedzenie o godz. 18.30, podpisał Dziekan prof. dr H. Kowarzyk.

Po przesłaniu dokumentacji / uchwała, protokoły, prace/ do Ministerstwa Oświaty, pod datą 7.09. 1949 (Nr. I Pers – 1089/49. Sprawa dr Kazimierz Dąbrowski habilitacja) skierowane zostało pismo do Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego jako odpowiedź na pismo z dn, 25 XI 1948 nr R 4875/48 – następującej treści: „Po zasięgnięciu opinii Rady Głównej do spraw

nauki i szkolnictwa wyższego, nie zatwierdzam uchwały Rady Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Wrocławskiego we Wrocławiu z dnia 19 czerwca 1948 r. nadający ob dr. Kazimierzowi Dąbrowskiemu prawo wykładania z zakresu psychiatrii. Za Ministra /-/ E. Krassowska – Podsekretarz Stanu”.

Habilitacja z psychiatrii została zatwierdzona dopiero po 8 latach zawieszenia i blokowania kariery naukowej dr K. Dąbrowskiego – w 1956 r. wraz ze zmianą polityczną w Polsce, po śmierci i zakończeniu władzy – J. Stalina (w ZSRR) i B. Bieruta (w PRL).

1950 – Władze administracyjne Warszawy nakazują rozwiązanie Polskiego Towarzystwa Higieny Psychiczej

1950 – Dr K. Dąbrowski zostaje przeniesiony na stanowisko dyrektora szpitala psychiatrycznego w Świeciu; wkrótce wraz z żoną Eugenią (z d. Muzyka) – został aresztowany za próbę wyjazdu z PRL / na 18 miesięcy/. Po zwolnieniu z aresztu, dostaje nakaz pracy w szpitalu psychiatrycznym w Kobierzynie pod Krakowem.

1952 – Ministerstwo Oświaty PRL nakazuje zamknięcie Wyższej Szkoły Higieny Psychiczej w Warszawie.

1952 –1956 – pracuje jako lekarz psychiatra – w Szpitalu Psychiatrycznym w Kobierzynie / k. Krakowa, zorganizował tam m.in. oddział psychiatryczny dla kobiet; następnie zrezygnował z pracy przeniósł się do Rabki, gdzie pracował jako lekarz w sanatorium dla dzieci chorych na gruźlicę. Pracował tam do czasu zmian politycznych w 1956 roku, gdyż miał administracyjny zakaz zamieszkiwania i pracy w Warszawie. Teraz dostał mieszkanie i został zatrudniony w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie

1956 – rehabilitacja naukowa, decyzją Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki dr K. Dąbrowski otrzymuje tytuł profesora nadzwyczajnego./ Dostaje też zgodę na pracę i mieszkanie w Warszawie.

1956 – 1958 – obejmuje stanowisko profesora psychologii – w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie /w Katedrze Psychologii Eksperymentalnej, gdzie pracuje na etacie profesora nadzwyczajnego. Następnie przenosi się do stworzonej przez siebie placówki w Akademii Nauk, co jest warunkiem otrzymania profesury państwowej.

1958 – 1966 – w styczniu 1958 r. zostaje zatrudniony w PAN, gdzie organizuje i kieruje Zakładem Higieny Psychiczej i Psychiatrii Dziecięcej.

1961 – reaktywacja przez władze administracyjne Polskiego Towarzystwa Higieny Psychiczej w Warszawie.

1962 – otrzymuje stypendium Fundacji Forda i na kilka miesięcy wyjeżdża do USA i Francji

Tytuł Profesora Zwyczajnego.

1964 – na wniosek Rady Naukowej Wydziału VI – Nauk Medycznych Polskiej Akademii Nauk – otrzymuje tytuł profesora zwyczajnego przyznany przez Przewodniczącego Rady Państwa PR

1964 – otrzymuje urlop bezpłatny w PAN i wyjeżdża do Kanady na zaproszenie Ministerstwa Zdrowia prowincji Quebec.

1964 – publikuje „Positive disintegration”, Little Brown and Company, Boston 1964

1965 – pracuje na Uniwersytecie Alberta, w katedrze psychologii eksperymentalnej, wykłada na Uniwersytecie Laval (Quebec). Pracuje jako konsultant i psychoterapeuta w kilku szpitalach Kanadyjskich.

1965 – Abraham Maslow proponuje mu profesurę honorową na Uniwersytecie w Cincinnati (Ohio, USA), gdzie ma wykłady ; wykład też na Uniwersytecie Femina w Limie (Peru), współpracuje z nim siostra Dr Maria Luisa de Calderon, prorektor UF.

1967- publikuje – „Personality – shaping trough positive disintegration”, Little Brown and Company, Boston 1967.

1969 – otrzymuje 3 letnie stypendium Canada Council na badania wielopoziomowości funkcji uczuciowych i popędowych.

1970 – publikuje – „Mental growth trough positive disintegration”, Gryf Publications, London 1970

1972 – publikuje – „Multilevelness of emotional and instinctive functions”, University of Alberta, Edmonton 1972

1972 – publikuje – La psychonevrose n`est pas une maladie, Les Editions Saint-Yves, Quebec

1972 – publikuje – „The dynamics of concepts”, Gryf Publications, London 1972–

1977 – organizuje I Ośrodek Higieny Psychiczej dla Ludzi Zdrowych w Warszawie / Targowa 59a następnie – Szpital na Bródnie /.

Członek towarzystw naukowych:

Francuskiego Towarzystwa Medyczno-Psychologicznego w Paryżu (Francja)
Królewskiego Towarzystwa Medycznego w Londynie (Wielka Brytania)
Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego w Warszawie (Polska)
Polskiego Towarzystwa Higieny Psychiczej w Warszawie (Polska)
Psychologists Association of Alberta (Quebec, Kanada)

Biografie:

Ewa Zakościelna, Życie i dzieła prof. dr hab. medycyny / filozofii Kazimierza Dąbrowskiego czyli pasja rozwoju i trud istnienia, „Zdrowie Psychiczne” 1981 nr 2-3

Zredagował: Maciej Zwolski